

громадянина; право кожного захищати свої права і свободи всіма способами, не забороненими законом; не порушність прав і свобод людини і громадянина; гарантування державою рівності прав і свобод людини і громадянина незалежно від статі, раси, національності, мови, походження, майнового і посадового положення; недопущення збору, збереження, використання і поширення інформації про приватне життя особи без її згоди та інші. До спеціальних конституційних гарантій прав людини в судочинстві вона відносить: рівність Усіх перед законом і судом; гарантування кожному судового захисту його прав і свобод; гарантування кожному права на одержання кваліфікованої юридичної допомоги, що у випадках, передбачених законом, надається безкоштовно; обов'язок органів державної влади забезпечити кожному можливість ознайомлення з документами і матеріалами, що безпосередньо торкаються його прав і свобод, якщо інше не передбачено законом [7, с. 35].

3. урахуванням наведених класифікацій і того, що предметом розгляду є гарантії законності в адміністративному судочинстві, тобто вузько спеціалізовані гарантії, автором для полегшення сприйняття пропонується така класифікація:

1. Гарантії, що забезпечують право на судовий захист (доступність адміністративного судочинства; право на звернення до суду з адміністративним позовом).

2. Гарантії, що забезпечують справедливий та своєчасний розгляд адміністративної справи:

а) гарантії, що забезпечують реалізацію прав осіб, які беруть участь в адміністративному судочинстві (знайомитись з матеріалами справи; подавати докази та брати участь в їх дослідженні; заявляти відводи та клопотання тощо);

б) інші гарантії (рівність сторін перед законом та судом, гласність та фіксація судового засідання технічними засобами, активна роль суду, правова допомога, процесуальний примус).

3. Гарантії ухвалення законного та обгрунтованого рішення в адміністративній справі (нарадча кімната; оскарження судового рішення).

Список використаних джерел:

1. Юридический энциклопедический словарь /Ред. кол.: А.Я.Сухарев (гл. ред.) и др. - М.: Совет. энцикл., 1984. - 415 с.
2. Любашин В.Я., Мордовцев А.Ю., Тимошенко И.В. Теория государства и права: Учеб. Пособие. - Ростов-на Дону: МарТ, 2002. - 512 с.
3. Французская декларация прав человека и гражданина 26 августа 1789 г. // Конституция и законодательные акты Французской республики. - М.: Госюриздат, 1938. - С. 42-44.
4. Основы государства и права: Учеб. Пособие / Под ред. В.В. Комарова; Нац. юрид. акад. Украины, 1997. - 245 с.
5. Теория государства и права: Учеб. для студентов вузов / С. С. Алексеев, П. Т. Васильов, И. Я. Дюрягин и др.; Под ред. С. С. Алексеева. - М.: Юрид. лит., 1985. - 479 с.
6. Чванов О. А. Механизм правоприменения: Автореф. дис... канд. юрид. наук / Саратов. гос. акад. права. - Саратов, 1995. - 19 с.
7. Грудына Л. Ю. Особенности конституционных гарантий реализации прав человека в гражданском судопроизводстве // Законодательство и экономика. - 2004. - №6. - С. 35-42.

ШЛЯХИ ОЦІНЮВАННЯ ЯКОСТІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Остафійчук Тетяна Василівна, кандидат психологічних наук, доцент, доцент кафедри психології та педагогіки навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Слишук Олена Володимирівна, студент магістратури навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Забезпечення й оцінювання якості вищої освіти, визначення показників якості підготовки фахівця у ВНЗ є однією з актуальних проблем сьогодення.

Сьогодні стан системи вищої освіти характеризується тим, що деякі аспекти проблеми оцінювання якості підготовки фахівця, створення вищим навчальним закладом власної системи оцінювання недостатньо вирішені. Це пояснюється стрімким зростанням вимог до сучасного фахівця, серед яких перше місце посідає здатність до самонавчання і неперервного виробництва знань. Тому, на нашу думку, потребують дослідження такі проблеми: створення системи якості вищої освіти; порівняння різноманітних підходів до оцінювання якості вищого навчального закладу; уточнення суті поняття «якість підготовки фахівця»; взаємозв'язок таких понять як «модель фахівця»,

«освітньої-професійної підготовка фахівця» з процедурою проведення комплексної оцінки якості підготовки фахівця у ВНЗ.

Результати проведеного теоретичного ' аналізу науково-педагогічної літератури свідчать про те, що у контексті зазначеної проблеми сучасна наука має чимало теоретичних і практичних надбань українських і зарубіжних науковців: Г.Г. Азгальдова, Л.І. Анишевої, В.А. Долятовського, Л.М. Віткіна, П.І. Канівця, П.В. Кулешова, Є.М. Мелешко, В.В. Стешенка, А.І. Субетто, Ю.Г. Татура, Р.А. Фатхудинова, Г.І. Хімчевої та ін.

До оцінки якості роботи закладів вищої освіти у світовій практиці застосовуються різноманітні підходи: репутаційний (використання експертного механізму для оцінки рівня професійних освітніх програм та навчальних закладів в цілому), результативний (вимірювання кількісних показників діяльності вищого навчального закладу) та загальний (базується на принципах Total Quality Management і вимог до систем менеджменту якості International Organization for Standardization) [4]. Сьогодні українські університети створюють системи якості, використовуючи загальний підхід.

В Україні Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України №1475 від 20.12.11 року затверджене Положення про національну систему рейтингового оцінювання діяльності вищих навчальних закладів [1], а також наказом МОНмолодьспорт 22.10.2012 №1130 - Положення про регламентну комісію регіонального центру оцінювання якості освіти [2]. В рамках реалізації заходів Національного плану дій щодо впровадження Програми економічних реформ на 2010 — 2014 роки «Заможне суспільство,

конкурентоспроможна економіка, ефективна держава» та на виконання Указу Президента України № 926/2010 «Про заходи щодо забезпечення пріоритетного розвитку освіти в Україні» проводилася апробація проекту «Національна система рейтингового оцінювання вищих навчальних закладів». Рейтинг визначався на підставі обробки результатів діяльності та потенціалу за 2010/2011 навчальний та 2011 календарний роки. До участі в проекті були запрошені всі вищі навчальні заклади III-IV рівнів акредитації. З метою його практичної реалізації розроблені показники діяльності вищого навчального закладу, які характеризують активність університету на міжнародному рівні, якість контингенту студентів, якість науково-педагогічного потенціалу, результативність науково-дослідної та науково-технічної діяльності та ресурсне забезпечення навчального процесу. В рейтинговому оцінюванні взяли участь 229 вищих навчальних закладів III-IV рівнів акредитації усіх форм власності та підпорядкування. Рейтингове оцінювання здійснювалося на підставі даних за навчальний рік (за даними форми державного статистичного спостереження №2-3 нк «Звіт вищого навчального закладу на початок навчального року», затвердженої наказом Державного комітету статистики України від 14.07.2010 №276) [1].

За результатами теоретичного аналізу наукових джерел виявлено, що існують різноманітні тлумачення суті поняття «якість підготовки фахівця» та «якість фахівця» [5, с. 58], [2] та підходи щодо формування показників якості підготовки фахівця [3].

Під якістю підготовки фахівця ми розуміємо сукупність властивостей, якостей, здібностей та здатностей, характеристик ' фахівця, рівень яких формується в процесі здійснення ним навчальної діяльності у закладі вищої освіти і повинен відповідати вимогам споживачів (суспільства, ринку праці, роботодавців, самої особистості).

На сьогодні існує низка проблем системи підготовки фахівців, серед яких важливими є створення системи управління якістю підготовки у ВНЗ, оскільки невелика кількість українських університетів упроваджують системи управління якістю та отримують міжнародні сертифікати.

Вирішення цієї проблеми, на наші думку, потребує проведення та врахування результатів наукових досліджень, узагальнення досвіду зарубіжних та українських університетів стосовно створення системи оцінювання якості підготовки випускників, здійснення оптимального відбору сукупності показників для оцінки якості, а також залучення роботодавців до оцінки якості та внесення коректив у підготовку майбутніх фахівців.

Список використаних джерел:

1. Наказ МОНмолодьспорт від 20.12.11 №1475 «Про затвердження Положення про національну систему рейтингового оцінювання діяльності вищих навчальних закладів»

2. Канивев П. И. Модели и методы оценки качества подготовки и повышения конкурентоспособности специалистов: дис. на соискание науч. ст. канд. эконом. наук: 08.00.13 / Павел Илларионович Канивев. - Новочеркасск, 2004. - 230 с.
3. Мелешко Е. Н. Методы и модели управления качеством подготовки специалистов с высшим образованием в регионе: дис. на соискание науч. ст. канд. эконом. наук: 08.00.13 / Елена Николаевна Мелешко. - Ростов-на-Дону, 2000. - 249 с.
4. Похолков Ю. Обеспечение и оценка качества высшего образования / Ю. Похолков, А. Чучалин, С. Могильницкий, О. Боев // Высшее образование в России. - 2004. - № 2. - С. 12-27.
5. Суслов А.Г. Система оценки качества подготовки специалиста / А.Г.Суслов, А.Г. Авдиенко // Качество. Инновации. Образование. - 2005. - № 3. - С. 58-61.

СУТЬ І ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ЮРИСДИКЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДІЛЬНИЧНОГО ІНСПЕКТОРА МІЛІЦІЇ

Білик Вадим Миколайович, кандидат юридичних наук, доцент кафедри адміністративної діяльності Національної академії внутрішніх справ

Адміністративно-юрисдикційна діяльність міліції є однією з важливих складових частин її адміністративної діяльності в цілому. Вона спрямована на реалізацію визначених законодавством повноважень щодо боротьби з адміністративними правопорушеннями, яка полягає, зокрема, у виявленні адміністративних правопорушень, збиранні та перевірці доказів, оформленні необхідних процесуальних документів, розгляді підвідомчих справ та винесенні по них відповідних постанов, направленні окремих справ для розгляду по підвідомчості, а також у виконавчому провадженні у таких справах [1, с. 242-246]. Зазначене повною мірою стосується також адміністративно-юрисдикційної діяльності дільничних інспекторів.

В юридичній літературі виділяються такі особливості адміністративно-юрисдикційної діяльності органів внутрішніх справ: широке коло суспільних відносин, що охороняються адміністративно-юрисдикційним способом; великий обсяг прав щодо накладення адміністративних стягнень, порівняно з іншими суб'єктами юрисдикції; широке коло посадових осіб, які мають право застосовувати адміністративно-правові санкції; визначена нормативно-правовими актами спеціалізація щодо розгляду адміністративних справ; право накладати адміністративні стягнення на місці вчинення правопорушення [2, с. 74]»

В свою чергу, адміністративно-юрисдикційна діяльність дільничних інспекторів міліції є однією з найважливіших складових частин їх адміністративної діяльності в цілому. У процесі її здійснення реалізується визначений законодавством значний обсяг їх повноважень по боротьбі із адміністративними правопорушеннями, що виражається, зокрема, у виявленні адміністративних правопорушень, збиранні та перевірці доказів, оформленні необхідних процесуальних документів, розгляді підвідомчих їм справ та винесенні по них відповідних постанов, направленні окремих справ для розгляду за підвідомчістю, а також у виконанні постанов по таких справах [3,

Необхідно звернути увагу на те, що до змісту і загального обсягу такої діяльності необхідно включати ту частину їх дій юрисдикційного характеру, яку вони здійснюють у інших, невідомчих їм справах про адміністративні правопорушення. Дільничні інспектори міліції виконують великий обсяг дій юрисдикційного характеру на підготовчій стадії провадження, пов'язаних з виявленням події та дослідженням обставин правопорушення, складанням протоколу про адміністративне правопорушення та збиранням необхідних матеріалів для правильного і об'єктивного вирішення справи.

Окремо слід сказати про повноваження дільничних інспекторів міліції щодо складання протоколів про адміністративні правопорушення. Протокол є єдиним процесуальним документом, який слугує підставою для подальшого провадження у справі про адміністративне правопорушення. Працівники міліції, в тому числі дільничні інспектори складають протоколи не тільки про правопорушення, розгляд справ про які віднесено до компетенції міліції, але і про значну кількість правопорушень, підвідомчих іншим суб'єктам адміністративної юрисдикції. Зокрема, за протоколами, складеними працівниками міліції, більшість справ розглядають суди районних (міських) судів та адміністративні комісії. Тобто в таких випадках міліція здійснює тільки певну частину необхідних юрисдикційних дій, як правило,